

Служба „Преса и
информация“

Съд на Европейския съюз
ПРЕССЪОБЩЕНИЕ № 154/14
Люксембург, 20 ноември 2014 г.

Заклучение на генералния адвокат по дело C-507/13
Обединено кралство/Парламент и Съвет

Генералният адвокат Jääskinen счита, че е валидно законодателството на ЕС, което ограничава съотношението между премиите на банковите служители и постоянната им заплата

*С налагането на фиксирано съотношение между премиите и основната работна
заплата не се ограничава общият размер на заплащането*

След глобалната финансова криза през 2008 г. ЕС прие широк набор от мерки за да регулира в по-голяма степен и да укрепി стабилността на финансовите си институции. В хода на дискусиите около приемането на тези мерки стана ясно, че сред основните допринесли за кризата фактори е структурата на схемите за възнаграждения в тези институции. Тъй като често включват изплащането на премии със сериозен в сравнение със заплатите размер, тези схеми насърчават служителите да поемат прекомерен риск за да получават дял от краткосрочните печалби на банката, без при това да участват в разходите за нейния фалит, които в най-сериозните случаи се поемат от данъкоплатеца. Ето защо приетият от Съвета и Парламента през 2013 г. законодателен пакет от мерки относно „Капиталовите изисквания“ (известен като „пакет ДКИ IV“, който се състои от директива¹ и регламент²) включва редица мерки за регулиране на тази област.

Директивата ДКИ включва разпоредба, която установява съотношение между постоянното възнаграждение (основната заплата) и променливото възнаграждение („премиите“) на лицата, чиято професионална дейност има въздействие върху рисковия профил на тяхната финансова институция. Съгласно Директивата на тези служители не могат да се изплащат премии, които надвишават 100 % от основната им заплата или 200 %, ако държавите членки решат да дадат такова право на акционерите, собствениците или членовете на финансовите институции. Освен това Директивата възлага на Европейския банков орган (ЕБО) задачата да изготви регулаторни технически стандарти, определящи кои критерии следва да се използват за да се установят лицата, попадащи в обхвата на тази директива.

От своя страна Регламентът за Ки задължава финансовите институции да оповестяват посочените в Директивата съотношения, както и броя на отделните лица, които получават възнаграждение над определен праг. Той изисква още тези институции да оповестяват информация относно общото възнаграждение на всеки член на техния ръководен орган или на висшето им ръководство, ако държавата членка или компетентният орган поискат това.

В подадената от Обединеното кралство жалба от Съда се иска да отмени посочените разпоредби на Директивата и Регламента. Обединеното кралство счита, че мерките, които определят съотношението между променливото и постоянното възнаграждение, не могат да бъдат приети на основание на разпоредбите на Договора относно свободата на установяване и свободното предоставяне на услуги (член 53, параграф 1 ДФЕС), а са от

¹ Директива 2013/36/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 година относно достъпа до осъществяването на дейност от кредитните институции и относно пруденциалния надзор върху кредитните институции и инвестиционните посредници, за изменение на Директива 2002/87/ЕО и за отмяна на директиви 2006/48/ЕО и 2006/49/ЕО, ОВ 2013 L 176, стр. 338.

² Регламент (ЕС) № 575/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 година относно пруденциалните изисквания за кредитните институции и инвестиционните посредници и за изменение на Регламент (ЕС) № 648/2012, ОВ 2013 L 176, стр. 1, попр. ОВ, L 208, 2.8.2013 г., стр. 68

областта на социалната политика и поради това са от компетентността на държавите членки. Обединеното кралство твърди също, че тези разпоредби нарушават принципите на пропорционалност и на субсидиарност, че Директивата не спазва принципа на правната сигурност, че предоставянето на правомощия на ЕБО е неправомерно, и че мерките от Регламента, които изискват оповестяването на възнагражденията, нарушават правото на неприкосновеност на личния живот и правилата за защита на личните данни.

В своето Заключение от днес генералният адвокат Jääskinen счита, че не може да бъде уважено нито едно от изтъкнатите от Обединеното кралство основания и предлага на Съда да отхвърли жалбата.

Що се отнася до основния довод на Обединеното кралство, че мерките са приети въз основа на неправилно правно основание генералният адвокат отбелязва, че Съдът вече се е произнесъл, че мерките, чиято цел е насърчаване на хармоничното развитие на дейностите на кредитните институции в целия ЕС чрез премахване на всички ограничения на свободата на установяване и свободата на предоставяне на услуги, като същевременно се увеличава стабилността на банковата система и защитата на вложителите, може да се основават на член 53, параграф 1 ДФЕС.³ Тъй като променливият елемент на възнаграждението оказва пряко въздействие върху рисковия профил на финансовите институции, той може да повлияе на стабилността на финансовите институции, които имат право да извършват дейност в целия ЕС, а вследствие на това, на стабилността на финансовите пазари на ЕС. По този начин оспорваните от Обединеното кралство мерки са свързани с условията за достъп и упражняване на дейността на финансовите институции в рамките на вътрешния пазар.

Що се отнася до въпроса дали трябва да се счита, че тези мерки са от областта на социалната политика, според генералният адвокат определянето на равнището на възнаграждението несъмнено е въпрос от компетентността на държавите членки. Фиксирането обаче на съотношението между променливото възнаграждение и основната заплата не е равнозначно на "таван на премиите на банковите служители", или на фиксиране на равнището на възнаграждение, тъй като не се поставя ограничение върху основната заплата, с която са обвързани премиите. Въведеното със законодателството 100-процентно съотношение може да се приложи към всяка парична сума, която банката е готова да плати като постоянна заплата. Фактът, че това съотношение може да бъде увеличено до 200 % или че държавите членки могат да фиксират съотношение, по-ниско от 100 %, подчертава липсата на какъвто и да било „таван“. Тъй като няма правно ограничение на основното възнаграждение, което може да бъде изплащано, няма такова ограничение и на общото равнище на заплащането.

В отговор на твърдението на Обединеното кралство, че оповестяването на общото възнаграждение на всеки член на ръководството би било в противоречие с правото на ЕС относно защитата на личните данни, генералният адвокат отбелязва, че това оповестяване не е задължително, а е по-скоро предоставено на държавите членки право на преценка. Когато разглеждат всяко искане за такава информация държавите членки са правно задължени да спазват законодателството на ЕС в областта на защитата на личните данни, а финансовата институция, разбира се, може да оспори пред съответния съдебен орган правомерността на всяко такова решение.

По въпроса дали предоставянето на правомощия на ЕБО е неправомерно, генералният адвокат Jääskinen отбелязва, че правомощията, които Директивата делегира на Комисията и на ЕБО, се отнасят само до несъществени технически елементи, а стратегическите и политически решения са взети в основния законодателен акт. Освен това ЕБО има право единствено да разработи проект на мерки, които нямат задължително правно действие, и които ще се превърнат в закон само ако Комисията ги приеме. Следователно, тъй като не пораждат правни последици, предложенията на ЕБО не могат да засегнат правата и

³ Решение на Съда от 13 май 1997 г. [C-233/94](#) Германия/Парламент и Съвет.

задълженията на съответните физически лица. Ето защо делегирането на правомощия на ЕБО е валидно.

На твърдението на Обединеното кралство, че е нарушен принципът на правната сигурност, тъй като разпоредбите се прилагат към трудови договори, сключени преди да влезе в сила Директивата, генералният адвокат отговаря, че финансовите институции са известени за планираното допълнително законодателство относно възнагражденията доста преди предвидените в Директивата дати за транспониране. Предвид широкия медиен интерес по този въпрос и публикуването на Директивата в Официален вестник през юни 2013 г., генералният адвокат стига до извода, че мерките са били добре известни и е имало достатъчно време за подготовка по тях преди да влязат в сила в началото на 2014 г.

Накрая, генералният адвокат Jääskinen не вижда легитимни основания за твърдението на Обединеното кралство, че спорните разпоредби нарушават принципите на пропорционалност и субсидиарност, и посочва, че целта за създаване на единна регулаторна рамка за управление на риска би могла да се постигне по-добре не от националните правителства, а от ЕС.

ЗАБЕЛЕЖКА: Заключение на генералния адвокат не обвързва Съда. Задачата на генералните адвокати е да предложат на Съда, при пълна независимост, правно разрешение на делото, което им е поверено. Съдиите от Съда пристъпват към разисквания по делото. Съдебното решение ще бъде постановено на по-късна дата.

ЗАБЕЛЕЖКА: Жалбата за отмяна цели да бъдат отменени актове на институциите на Съюза, които противоречат на правото на Съюза. При определени условия държавите членки, европейските институции и частноправните субекти могат да сезират Съда или Общия съд с жалба за отмяна. Ако жалбата е основателна, актът се отменя. Съответната институция трябва да отстрани евентуалната празнота в правото, създадена с отмяната на акта.

Неофициален документ, предназначен за медиите, който не обвързва Съда.

[Пълният текст](#) на заключението е публикуван на уебсайта CURIA в деня на обявяването.

За допълнителна информация се свържете с Илияна Пальова ☎ (+352) 4303 3708

Кадри от прочитането на заключението са достъпни на „[Europe by Satellite](#)“ ☎ (+32) 2 2964106